

היהודים הם גוף זר - ושלוש על ישראל

מי שצירף שני פסוקים אלה: (א) היהודים הם גוף זר בחברה שבתוכה הם צויים ומכאן החיכוכים והסכסוכים (ב) ושלוש על ישראל בדיבור אחד, לפני שלושים שנה בצרף, מת עכשיו, ומכאן מן המקום בו ישראל מצוי ב"ש" ראל, קל יותר לשלוח ברכת "שלוש לעפרי" בארמת אנגליה.

הילארי באלוק, הסופר האנגלי הן סורה והגודע - צרפתי מלידה ואנגלי מתוך בחירה - הוא אשר צירף את ה"ל" בספרו היהודים, שהופיע בשנת השמונים ושלוש לחייו. נזכרתי בספרו זה וברישומו בשנת 1922, עתה, לאחר שקראתי את ודויעה על מותו, בימים האחרונים, בשנת הופעתו, בעיקר לאחר שניתרגם והופיע בגרמנית, כחמש שנים לאחר מכן.

מסתבר שסופר מאומות העולם, הפך תח את ספרו על שאלת היהודים בקביעת הנחה יסודית שהיהודים הם גוף זר וכי היהיו מיוחק מניהרוביה בעיניהם של בני ברית צר ושטן ליהודים והי תוספת שלוש על ישראל אינה מתקבלת אלא כעין ציפוי מתוק לגולה מרה. וסופר זה היה ידוע מזה שעות רבות ואתו ספר - כאיש ריב ומדון למוסדותיה הדימוקראטיים של החברה. הילארי באלוק היה קרוב ברוחו - מבחינת אמונות ודעות - ל"צ"ק ציסטרטון, הסופר הש"ן, גוף הלוהם לקאתוליות וי ריבו המתמיד של ג' ב.

שאו, והיה נאבק כמותו, ופעמים ביהר חריפות מני. זגד הקידמה ובעד הכ" סיה. סיפורו ודרך לרומי וקובץ רישומי המסע שלו נעשו והים, שהקנו לו שם בתחילת המאה, "יצבו את עמדתו כסופר הלוהם בקידמה, הסאטיריות הפוליטיות המרובות על הבח"י ועל תכני השלטון, הפרלאמנטארי, שידע" קרוב - כי הוא גופו היה זמן מה ח"י הפרלמנט הבריטי - אלו הוסיפו וביצרו את שמו ושמעו הריאקציוני. מי אשר כל אלה לו הוא קם ומכניס לתוך אותו הספר היהודים פרק על הבורשבים שבו הוא קובע על המהפכה הרוסית היתה תנועה יהודית אך לא תנועה של האומה היתה דית ככלולה - מובן מאליו, שדבריה בשאלת היהודים המכהנים לבידולה ו"ל ייחודה של האומה הישראלית ולהוצאתה מבחינה לאומית, פוליטית ותרבותית מן החיים הפנימיים של העמים אשר בתוכה השכון, בדמים אלה והחתמו - והוכ תמריבשעתם בגושפנקה: אנטישמייות ואף על פי כן -

כבר באותם הימים, בפולמוס שהספר ענר בחוגים יהודיים ושאנים יהודיים, קשה היה לעקוף את רוב הנימוקים והי הוכחות של הסופר האנגלי שביקש שלוש על "ישראל על ידי ההכרח - משני הצד" דים! - כעובדה של גוף זר.

עתה, משהגיעה הידיעה על מותו של זה האחד מ"מתנגדי" אומות העולם, ואני חוזר לקרוא בספרו היהודים, כשבתוך עמי שבתוך, ארצי אני יושב, נראה לי הכל שוב כה משוט וכה ישר וכה צודק: היהודים הם גוף זר בעמים שבתוכם הם יושבים ושלוש על ישראל.

אין מקום בעולם שהיהודים אינם זרים בו - אפילו במקומות שהם עושים בהם כבתוך שלהם. "עשיה" זו עושה - בעיניהם של אנשי המקום - את הזר למזור ומגבירה את ההכרה שאין מזור לו. ואין שלום על ישראל אלא בישראל - אפילו בעיות ריחה של מאבקי פלגות הגורמים לפילוג המאבק... שלא נסתים עדיין.

הילארי באלוק הוציא את ספרו, כא" מר, בשנת 1922. ובינתיים היו: (א) כליונה של גלות אירופה המזר חית והמרכיב. (ב) כינונה של מדינת ישראל. הסיפר האנגלי הנועז התרעע על הסכנה הראשונה - לא בממדים כאלה, כמוכך.

מי אדם נורמאלי ויכול היה לחוות מראש שמד כזה? - ופיקפק בפתרון הציוני. בפרק, שהקדיש בספרו לציונות הביע רוב ספקות לפיתרונה של שאלת היהודים בדרך זו, בעיקר - מפני שהיהודים, נודדים מטבעם ומהרגלם ומצונמם, לא רצו לעזוב את העמים שבתוכם הם חיים חיי גוף זר. הוא גם הביע ספיקות פוליטיים בעלי חשיבות, אם כי נקודת מוצאם היתה אחת: עמדתה של בריטניה במזרח. אך יש נקודה אחת שכדאי, לדעתי, להזכירה כיום, והיא ענין ההגנה על בטחון העם היהודי בארץ ישראל, אם "הניסוי הציוני" יוגשם. בנקודה זו, ב" ענין "הבית הלאומי בארץ ישראל בחסות השלטון הבריטי, כתב אז באלוק: "...אם ניסוי ציוני הנהו נחזק או רצוי, או או יש לעשותו כך שהוא יתבסס על כוח משטרה יהודי או על צבא יהודי, אין לבנותו על מסך של חסות מן החוץ. שכן היא לא תאריך ימים באשר תהווה נקודת חולשה לשלטון המגן ותיצור מצב כנגד צורה זו. שאין בכוחם של היהודים להקים צבא כזה או משטרה כזו והם ינוצחו וידוכאו בלי ספק על ידי הרוב השוטמני והלוחמני, כי אז הם צריכים לעשות ניסוי זה במקום אחר. דבר אחד ברור ואין בו ספק והוא, שהצורה הנוכחית של "טון" החסות החדש היא המי סוכנת מכל צורה שאפשר היה להעלותה בדמיון איי

שהוא, והסכנה היא בעיקר ליהודים. בענין זה הריני סומך על הע" תידי הקרוב שיוכיח, ללא ספק, כי עמי הצדק."

"העתידי הקרוב" הוכיח אמנם את נכ"י נות הפרוגנוזה של הסופר האנגלי, אלא שבתוך "עתידי קרוב" זה נשתלב פרק אחד של "עתידי רחוק" - והוא מלחמת העצמאות. פרק זה שוב הוכיח שאם היתה נכונה הפרוגנוזה בדבר שלטון החסות מן החוץ אף היתה נכונה הדיאגנוזה בדבר מבחנו של "הניסוי הציוני" - אם הוא נחזק ורצוי, מן הדין שיהיה בו כוח להקים לעצמו משטרה או צבא וכ"י.

הילארי באלוק, זה מ"מתנגדי" אומות העולם, האריך ימים וראה כי כן הוא: היה הכוח והוא ניצח וה"ניסוי" לא דר- כא, כי אין "מקום אחר" שיהיה בו "שלוש על ישראל" משום שהיהודים אינם בו גוף זר.

ממקום אחד ויחידי זה קל יותר ללוות את מחבר "היהודים" בברכת שלום לעפרו.

מחמישים ומעלה ...

בסימו של טקס האזכרה השנתי ל" ביאליק - בדרך אגב: אחד הטקסים הנאים ש"בית ביאליק" שומר עליה, וטוב יהיה אם יעשה לו יתרוממי - העיר לי יידי, משורר ועסקן תרבות רב פעלים:

השמת לב, הצעירים ביהר מבין הנוכחים כאן הם בני חמישים? ואיה צעירי הספרות? אנשי הספרות הצעירה אים? האמנם אין להם חלק ונחלה ב" מיפגן הספרות העברית?

ידידי הפליג מתוך רוגזו של כאב. הכל יודעים שיש להם "חלק ונחלה" אלא שלא הכל זוכרים בזמננו שזכות נחלה קשורה בחובה לחלק...

פ.ג. אלכין

מחקר הטריסים לא התקדחו

קשה במקצת לברר כיום מי היה האדם הראשון אשר גילה, לחרדתו, כי שערות ראשו נושרות ומפנות מקום לקרחת, שהיא לפרקים נוצצת ולפרקים מכוסה בהרות-שמש; אך המחקר בדבר הסיבות למכה בלתי כתובה זו, נמשך זה מאות ואולי אלפי שנים.

התעודה העתיקה ביותר העוסקת בבעיה: מגילת קלף מצרית משנת 1700 לפני ספירת הנוצרים (לפני כ-3650 שנה) הממליצה על משיחת שמן כתרופה בדוקה נגד הקרחת. חוקרים מודרניים יותר חשבו כי חבישת כובעים צרים היתה הגורם העיקרי להתי- קרחת, בגלל חסימת הספקת הדם לעור הקרפת. סברה זו הופרכה משהחלו נשים רבות לחבוש כובעים ואך מעטות מהן סבלו מנשירת שערות.

קרקפות צרות, ולא כובעים צרים, גורר מים לקרחת, הכרוזו רופאים אחרים. כדי להוכיח את הנחמם, כיוצו את קרקפותיהם של כמה קופים בעזרת ניתוח. התוצאה: הקר פים נעשו קרחים. קבעו הרופאים: קרקפת האדם עלולה להתכווץ מעוות תמידית של הפנים. הבאה כתוצאה ממתחות עצבים. העירור רופאים אחרים: לאנשים רבים יש פנים שלחים ועצבים מנוממים, אך ראשם קרח כאחורי תינוק.

לאחר נסיונות שונים ומגוונים עלה בידי מומחי האוניברסיטה בפנסילבניה, ארצות דברית, לגלות חומר אשר עלול, לדעתם, לפתור את החידה: מדוע נעשים 40% מה גברים לקרחים אחרי עברם את גיל ה-35, בעוד שאך שמונה אחוז מנשותיהם עלולות ללכת בעקבותיהם. החומר: מין שמן הקרוי בשם טיבוס, נוצר על ידי עורו של האדם.

מומחי האוניברסיטה משחו בשמן טיבוס את גופם של עכברים ושפנים. שער בעלי החיים נשר כעבור 12-10 יום. אך נסיון זה היה רק אחת הסיבות לחשו שהסילו המומחים בסיבום. הפרשת הסיבום קשורה בהורמונים המיניים של הגבול אשר זה מכבר נחשדו בהשתייכות לגורמי הקרחת. מומחי האוניברסיטה י"ל, ערכו בשנת 1942 מחקר שהקיף 104 טריסים, מצאן כי איש מבין אלה שנסתרסו לפני גיל הבגרות לא התקרח כלל. אחרים שנסתרסו בתקופת בגרותם איבדו שערות מעטות בלבד, שערותיהם של אלה שנסתרסו בגיל העמידה חדלו לנ- שור. און זה אומר שיש להצביע על הסיבום כסגולה נגד נשירת שערות. המסקנה היחידה ממחקר זה: ההורמונים המיניים של הגבר חשודים בקשירת קשר ליצור קרחת. דעה נוספת של מומחי פנסילבניה: הורמונים אלה עלולים להגדיל את תפוקת הסיבום, או להיפך, לפגום באיכותו.

טוענים טובי הרופאים שבעולם: סיבום או לא סיבום - עובדה היא שהקרחת הנה מחלה תורשתית. אין כל הסכמה ביניהם בענין האמצעים שיש לנקוט כדי למנוע תופעה זו. רבים משוכנעים כי טיפול מתמיד בשערות עשוי להרחיק את הסכנה. הטיפול: חפיפה לעתים תכופות, עיסוי, דיאטה טובה ומשיחת השערות בשמנים עדינים. אך כפי שהוכח בעליל, הדרך הטובה ביותר להימנעות מקרחת היא: בחר לך את ההר- רים המתאימים.

רפואה

אחד נשאר בחיים

הזוג רויס ומרגורי ברודי היה ומאוסר מאד שעה שהאשה הצעירה נלקחה מהמשק שבאיסט-מולין, אילינוי, לבית החולים סנט אנטוני, על מנת ללדת את בנה הראשון. ברם, שמחתם נהפכה לתדהמה כאשר נודע להם שנולדו להם תאומים המחוברים זה אל זה בראשיהם. אך ימים אחדים לאחר הלידה אמרה האם האמציה: "החלטתנו נלושה לבקש את הפרדת הילדים. חייבים אנו לתת להם סיכוי לחיים נורמליים. אך אם גם יתברר שאין אפשרות להפרידם, נבי אם לביתנו ונעניק להם את אהבתנו ותשומת לבנו בכל ימי חיובם."

* לא היה זה מקרה יחיד במינו: בעולם הרפואה ידועים כמה מקרים של תאמים מחוברים. המפורסם ביניהם: זו וצ'יאנג אנג, תאומי סיאם המקוריים.

השלב הראשון. דוקטור סמואל דאר, שטיפל ביולדת, בדק את מצבם הגופני של התאומים, שנקראו בשמות רודני ורוג'ר, הביע את דעתו כי ההפרדה תיתכן בתאריך מאוחר יותר.

ב-31 לאוקטובר, במלאת לתאומים 6 שבו עות, הם הוסעו, עטופים בשמיכות, לאורך 228 קילומטר אל בית-החולים העומד תחת השגחת האוניברסיטה של אילינוי. במשך 13 חודש נבחו הזוג על ידי צוות רופאי בית החולים, שהגיע למסקנה כי ההפרדה אפשרית, מאחר שלתאומים מוחות ומע"ר כות דם נפרדים.

הפעולה הראשונה היתה סידרה של ניתוח חים פלסטיים בהם חדרו המנתחים אל תוך הראש, הפרידו את עורם של התינוקות, גרמו לו לצמוח בדרך מלאכותית, כדי שיוכלו להשתמש בו לכיסוי הפתח לכשיופרדו ה תאומים. ב-17 בדצמבר ניגש הצוות, סכלל שני רופאי-עצבים, שלשה מנתחים פלסטיים, שלשה רופאי הרדמה, שני אורטופדים וחמש אחיות, לבצע את ההפרדה עצמה, בניחות הארוך ביותר בין ניתוחי תינוקות: הוא התחיל ב-7.50 בבוקר, הסתיים ב-8.30 בערב.

קרוב המות היה אחר. המבצעים נת קלו באלפי בעיות חסרות קיום. כך, למשל, נדרשו עשרות נסיונות כדי למצוא את דרך ההרדמה המתאימה לתינוקות רכים כל כך. הפתרון נמצא בהפעלת גז תחמוצת החנקן, הידוע בשם העממי הגזו המצחיק (הוא גורם לעויית הדומה לצחוק אצל מבוגרים).

רק לאחר שחרר איזמל המנתחים אל הראש המשותף, נוכחו הרופאים, שחששם הגדול ביותר נתאמת: קרום המוח, המכיל בתוכו את רקמת כלי הדם, היה משותף לשנים. הבדיקה הוכיחה שהקרוב צמוד יותר למוחו של רודני, למרות שהוא היה הפחות מפותח מן השנים (ארכו של רוג'ר עם לידתו היה 47 סנטימטר, בעוד שרודני הגיע ל-43 סנטי- מטר בלבד). הרופאים נאלצו להשאיר את הקרוב על ראשו של רודני. רוג'ר מת מאי- בוד דם כעבור שעות מספר.

עתה, לאחר שמלאו לרודני 21 חודש, הריהו נראה כילד בריא, מפותח ונורמלי. ברם, צפ"י יים לו בחייו הצעירים עוד ניתוחים קשים: לאחר שיחלים כליל מן הניתוח הקודם, תיר- כב על ראשו כיפה מעצם, מתכת או חומר פלאסטי, שתמשש בתפקיד החלק העליון של גולגלתו, מקום בו היה מחובר אל אחירי התאומ.

רודני ברודי ואחות

אחרי 21 חודש, ראש ללא כיסוי.